

Ett stycke ur stötestenen på berget Sion

eller

Något om synd och nåd*

»Då blir han en helig tillflyktsort; men han är ock en stötesten och en förargelseklippa. Och många av dem skola stöta sig mot den och falla och sönderkrossas och snärjas och fångas.» Jes. 8: 14-15.

»Var och en som faller mot den stenen, han skall krossas; men den, på vilken stenen faller, honom skall han slå i stycken.» Luk. 20: 18.

Allt mänskligt är falskt, svagt, vacklande, ovisst, ombytligt, såsom förnuft, känsla, tanke, tycke. T.ex. än ser jag Gud uti allt, som förekommer min blick, än tycker jag, att det finnes ingen Gud i världen; än tycker jag, att Gud är idel överflödande nåd och kärlek, än åter, att han är uttröttad, onådig, bortvänd, vred; än tycker jag om mig själv, att jag är en ganska försvarlig kristen, än åter en alldeles ohjälplig syndare. Korteligen: tycket, känslan - allt är det såsom rör för vinden, svävande, ovisst, falskt, ombytligt, lögnaktigt; såsom David säger: Alla människor äro lögnaktiga - allt kött är hö. Så ser jag då äntligen, att allt vad jag själv tycker om Gud eller om mig förtjänar ingen uppmärksamhet. Herre, varvid skall jag då trösta mig?

Jo, ett vet jag, som är visst, fast och evigt orubbligt: i himmelen sitter en domare på tronen, den store, helige Guden! Han har talat och från himmelen nedsänt ett evigt, heligt, orubbligt ord, vars domar stå fasta och orörliga som det stora, vida, höga berget, ja, varav icke en prick eller bokstav förändras eller varder om intet, om ock himmel och jord förgås.

Vad säger nu detta eviga, himmelska ordet om våra största och viktigaste frågor, såsom om Gud och om oss, om synd och om nåd? Först: vad säger ordet om oss, om vår värdighet eller ovärdighet, om huru vi se ut inför Guds ögon? Svar: Det säger, att Gud har sökt och sökt kring hela jorden, om han skulle finna en enda människa, som vore rättfärdig för honom, men han fann ingen.

Det säger: »Herren skådar ned från himmelen på människors barn för att se, om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud; alla hava avvikit, allesamman hava blivit onyttiga; ingen finnes, som gör gott, det finnes icke en enda. Gud såg, att människornas ondska var stor på jorden. Ingen rättfärdig finnes, icke en» (Ps. 14:2-3; 1 Mos. 6:5; Rom. 3:10-19).

Då vi nu här till lägga, att Gud är så helig, är en så gränslös, himmelsklar helighets eld och ljus, att för honom icke ens himlarna äro rena, att han »icke tror sina tjänare och finner fel hos sina änglar», så följer, att ingen enda människa kan bestå för honom, att allesamman äro värda den eviga fördömdelsen och äro däruti lika (Rom. 3:19, 20, 23), att Judas och Johannes äro lika värda en och samma fördömdelse, att Petrus och trollkarlen Simon, jungfru Maria och skökan äro lika förtjänta av ett och samma helvete.

Nej, detta är förskräckligt och orimligt! Ja, känn här, huru förnuftet stöter emot, då man rätt fram uttalar, vad som ligger i orden: »Det är ingen åtskillnad; ty alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud och varda rättfärdigade utan förskyllan av hans nåd, genom återlösningen i Kristus Jesus.»

Inför människor är det en åtskillnad, men icke inför Gud. På jorden är det visst ett avstånd mellan dalbotten och bergspetsen; men då man betraktar bådas avstånd från solen, då försvinner denna åtskillnad, den tages då icke i betraktande, ty avståndet är så stort. Man säger om dem bägge blott: avståndet är ofantligt. Så är det ock inför oss en åtskillnad mellan den ena människan och den andra, den ena stunden och den andra, men icke inför Gud.

Allt vad människa heter, även den trognaste och frommaste kristen, är en överallt oren jordmask. Hans bästa gärningar äro besmittade av den gamle ormens gift; hans tro, kärlek, bön, lovsägelse, som äro hans bästa verk och verkade av Guds Ande, äro likväl genom kärlets orenhet besmittade: tron blandad med slagg, med egenrättfärdighet och otro; kärleken ringa, inskränkt, försumlig; bönen och lovsägelsen kall, svag och ovärdig det stora majestätet.

Utom dessa beständiga brister, som vore nog till människans fördömdelse, faller hon ock oupphörligen i synder och orenar sig under vandringen; hon kan aldrig så vaka, att hon icke här och där besmittas av ogudaktighet.

Hela jorden är överhöljd av orättfärdighet, såsom av en svallande syndafloed, såsom: avguderi, otro, sorg och misströstan, Guds namns missbruk, svordom och ogudaktigt tal, sabbatsbrott, olydnad, vrede, hat, tråtor, otukt, lösaktighet, orenlighet, girighet, stöld, bedrägeri, falskhet, lögn och förtal; och där icke allt frambryter i gärning, kokar likväl hjärtat av onda begärelser, tankar och inre rörelser, som äro för den heliges ögon orenhet. Korteligen: av alla de år, månader, dagar, timmar, som du genomlevat, har du varje minut samlat nya skulder; ty, vilken stund var du så varm i kärleken och så helig, som Guds ögon fordra? Därför säger Luther rätteligen, att den människa, som på en gång finge se alla sina synder, stode aldrig till att trösta, utan skulle i samma ögonblick dö av förtvivlan.

Sådant är det fallna släktets tillstånd? Huru vill då ett människobarn bestå för den gränslösa helighetens förtärande eld? Varmed vill du betala dina skulder, o människa? Du kan icke svara honom ett emot tusende. Även om du länge varit en troende kristen, mycket erfarit och mycket uträttat, så gäller det icke mer - ser Gud på dig med sina heliga ögon, så ve dig! Det var en gammal from Guds tjänare, som kände detta och bad därför: »Herre, gå icke till doms med din tjänare, ty inför dig är ingen levande rättfärdig» (Ps. 143:2). »Inför Gud är ingen levande rättfärdig», sådan är ordets dom.

Se, huru detta strider mot tycke och känsla, som alltid, när vi varit något frommare, säga oss, att vi då äro värdigare nåden, eller att Gud då har lättare att förlåta oss; men däremot, då vi syndat tycka vi, att Gud skall hava svårare att förlåta oss. På det sättet skulle nåden och rättfärdigheten, åtminstone till någon del, komma av våra gärningar, av vår värdighet. Men detta hava vi nu sett skriften neka. Minns därför, att du är alla stunder lika värdig och lika ovärdig. Sådan var det himmelska, eviga ordets dom.

Låtom oss nu för det andra höra, vad samma eviga himmelska ord säger oss om Gud, hans vilja och råd om vår frälsning. Kunna vi icke förstå, vad i oss är, utan döma alltid falskt, förvänt och ostadigt om oss själva, kunna vi mycket mindre förstå, vad i Gud är och döma rätt om honom, som alla himlars himlar icke kunna omfatta, som kerubim och serafim icke kunna utforska - och människan, den svaga, förstörda skapade varelsen, det förblindade, svaga och ostadiga människotycket skulle förstå honom rätt! Bort det!

Allt mänskligt omdöme om Gud är därför det galnaste och mest förvända, såsom alla tiders och folkslags historia nogsamt vittnar. Den ene har tänkt sig och beskrivit Gud så, den andre annorlunda; den ene har trott sig behaga Gud med det, den andre med något annat, så att det är jämmerligt att skåda, huru de irrat och lupit i mörkret. Så går det även med oss, så snart vi lämna ordet ur ögonsikte.

Vad säger således det eviga, himmelska ordet om Guds vilja och råd om vår frälsning? »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hava evigt liv.» »Det är ingen åtskillnad; ty alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud och varda rättfärdigade utan förskyllan av hans nåd, genom återlösningen i Kristus Jesus.» »Kristus har genom sitt eget blod en gång för alla ingått i helgedomen, sedan han vunnit en evig förlossning. » »Vi hålla således före, att människan rättfärdiggöres genom tro, utan lagens gärningar» (Joh. 3:16; Rom. 3:22, 23, 28; Heb. 9:12).

Så lyda de heliga ord, för vilka himmel och jord böje sig och tillbedje! Låt nu alla världens visa, ja, änglar och andar, förnuft och känsla säga så eller så - på tronen i himmelen sitter en, Domaren över allt, som är skapat. Han talar ord, vilka i alla evigheters evighet stå fasta som bergpelare. De säga, att allt kött är fördärvat, förlorat och förtappat - det är ingen åtskillnad - men att ende Sonen från Faderns sköte tog på sig vårt kött och offrade en gång ett offer, som behagade Fadern och som evigt gäller.

Det säger, att vi därför nu rättfärdigas utan förskyllan, av hans nåd, genom återlösningen i Kristus Jesus; att om dina synder vore blodröda, skola de likväl, i detta offrets blod, bliva vita såsom snö - att om de vore som sanden i havet, skola de likväl alla här försvinna; ty det var icke ett helgon, icke en ängel, utan den store, helige Guden, vilken skapat tusentals världar, som tog sig före deras utplånande, som tog på sig människornas kött och blod och därmed utplånade människornas synder, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hava evigt liv, icke mer må dömas och anses efter egen förtjänst, utan efter denne Medlarens, och därför i honom anses alla stunder rättfärdig och för Gud tack, såsom ju han är rättfärdig och för Gud tack.

Sådant är det stora majestätets eviga beslut, sådan dess avkunnade dom, mot vilken alla våra tankar och tycken äro blott hö och strå. Vad betyder nu det, att det blinda, svaga, barnsliga tycket säger annorlunda? Vem är du, som vill träta med Gud? – O, att vi vore visa! O, att Gud en gång rätt öppnade och upplyste våra tunga ögon, att vi finge se detta himmelska ljus och nu kunde begagna oss därav under livet! T.ex. när jag tycker, att jag varit mer gudfruktig och andlig och därför Gud mer behaglig, så borde jag genast säga: detta är en tankevilla hos mig, ett vackert hjärnspöke; ty Gud har fällt den domen, att alla äro odugliga, att ingen kan i sig själv någon stund vara honom behaglig, ingen kan av sina gärningar bli rättfärdig o. s. v.

När jag en annan stund tycker, att jag varit så syndig, att Gud omöjligt kan vara mig lika nådig som förut, så bör jag säga: detta är en tankevilla hos mig. Ordets eviga dom sade, att jag var i mig själv alla stunder lika värd fördömsen, men ock, att min löftesman var alla stunder lika rättfärdig; att jag således i Kristus var alla stunder lika rättfärdig och för Gud behaglig; att om rättfärdighet kommer av gärningarna, så har Kristus fåfängt dött. Men om jag är för Gud mer rättfärdig och behaglig, då jag själv varit frommare, och mindre rättfärdig, då jag själv varit ofrömmare, då kommer visserligen rättfärdigheten av gärningarna - och »då har Kristus fåfängt dött». Från sådan hädelse bevare mig Gud nådeligen!

Då jag tycker: Gud måste hava tröttnat vid mig för alla mina synder, han kan nu icke hava behag till mig, nej, han är vred och bortvänd för den eller den syndens skull; så bör jag säga: Denna bild av Gud är alldeles misslyckad - eller så: Denna bild är icke den rätte Gudens, utan en vedervärdig avgudabild, ett tankespöke; ty en sådan Gud, som ser på min arma fromhet eller ofrömmhet och därefter är mig nådig eller onådig och älskar stundom mer och stundom mindre, finnes varken i himmelen eller på jorden.

Den ende rätte Guden är den genom Kristus försonade, den med alltid lika brinnande kärlek älskande Guden, som har i mig alla stunder lika stora skäl att vredgas och fördöma, men ock i Kristus alla stunder lika stora skäl att benåda och älska; som ock därför har alla stunder lika stark och brinnande kärlek, lust och behag till mig och omsorg om mig. Sådan är Gud beskriven av det eviga, himmelska ordet. Tycker jag annorlunda, så är det blott ett misstag hos mig, en tankevilla, en falsk bild av Gud, som kommer därav, att Guds rätta avbild i syndafallet utplånades hos människan.

Men käre! är likväl detta fullkomligt visst och sant, att Gud aldrig tillräknar de trogna sådana synder, som ännu bo hos dem och tyvärr under tiden utbrista i ord och gärningar? att Gud anser dem i Kristus alla stunder lika rättfärdiga? - eller med andra ord, att rättfärdigheten kommer helt och hållet blott av Kristus och icke av gärningarna? Är detta verkligen sanna förhållandet? Ja så har den store, helige Guden i sitt ord talat. Genom David säger han, att saligheten är den människas, »vilken Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar», och »vilken Herren icke tillräknar synd». Och genom Paulus, »att intet kött skall av lagens gärningar varda rättfärdigat, utan att Guds rättfärdighet blivit utan lag uppenbarad - nämligen Guds rättfärdighet genom tro på Jesus Kristus för alla och över alla, som tro; ja, att alla de, som hålla sig till lagens gärningar, äro under förbannelse»; men att det är ingen fördömselse för dem, som äro i Kristus Jesus.

Och äntligen betygar samme Herrens apostel, att om rättfärdigheten kommer genom lagen, så har Kristus fåfängt dött. Så säger ock Kristus själv, icke allenast att hans blod blivit utgjutet till syndernas förlåtelse (Matt. 26:28), och hans liv givet till lösen (Matt. 20:28), utan ock, att för detsamma Publikanen i templet, som hade intet annat att framvisa än synd, gick hem rättfärdigad mer än fariséen, som hade gjort mycket gott; och att de arbetare, som hade kommit i elfte timmen till vingården, fingo lika mycket som de, vilka hade burit hela dagens tunga och hetta. Rätteligen säger Paulus: »Är det av nåd, så är det icke mer av gärningar, annars bliver nåden icke mer nåd; men är det av gärningar, så är det icke mer nåd, annars är gärningen icke mer gärning.»

Vad följer nu av alla dessa solklara och bergfasta vittnesbörd, om icke det, som Luther säger, att inga synder förminska och inga goda gärningar föröka den nåd och rättfärdighet varuti de troende stå för Guds ögon; att Gud skådar dem blott uti Kristus, sin älsklige Son, rättfärdiga och behagliga, och det alla stunder lika, så länge de äro i honom genom tron? Ja, härav följer, att jag icke är mer rättfärdig, benådad och behaglig för Gud, den stund jag själv är mer from och gudlig, och mindre rättfärdig, den stund jag själv är mindre from; ty då skulle ju ändå rättfärdigheten och benådningen åtminstone till en del komma av gärningarna - och »då hade Kristus fåfängt dött», säger aposteln; då vore icke Kristi rättfärdighet ensam, eller »utan lag», en fullkommen

rättfärdighet; ja, då vore jag ock föga hjälpt av Kristus, ty jag kunde aldrig vara viss, när det tillägg av fromhet, som jag själv måste göra, vore tillräckligt stort. Vi hålla så före, att människan rättfärdiggöres genom tro, utan lagens gärningar, och att hon så förbliver, så länge hon lever i Kristus genom tron, nämligen alla stunder lika rättfärdig, i svaghetens stunder och i starkhetens; då hon av svaghet råkar synda, så väl som då hon får nåd att göra något gott; då hon råkar bliva förtörnad, så väl som då hon får nåd att lida med saktmod; då hon lider av kallsinnighet, så väl som då hon smälter av kärlek; ja, då hon ler, så väl som då hon gråter.

Här hisna och förskräckas likväl förnuft och känsla vid sådana ord. Känn här, huru djupt den smittan ligger i oss, att rättfärdigheten skall vara av gärningarna, huru den smittan ligger även hos troende kristna. Vi tala icke om, huru Kaifas härvid skall blekna och darra av helig vrede och förvåning, riva sönder sina prästerliga kläder och ropa: Kätteri, kätteri! ty Kristus skall alltid vara en »stöttesten och en förargelseklippa för dem, som bliva förtappade». Men den, som vill tro och frälsa själen, besinne blott, vad Herrens ord talat.

Vi hava redan sett det. Kommer rättfärdigheten genom gärningarna, så har Kristus fåfängt dött. Är jag rättfärdigare för Gud, den stund jag själv är frommare, så kommer visserligen rättfärdigheten genom gärningarna, och skriftens lära är då falsk. Denna läropunkt är grannlaga. Det är om denna aposteln säger: »Litet surdeg syrar hela degen» (Gal. 5: 1-9).

Men Gud är ju evinnerligen oförsonlig mot all synd, och han älskar rättfärdighet, huru kan han då hålla mig lika rättfärdig och täck den stund, jag råkar synda, som den stund, jag gör hans vilja? Svar: Gud har sannerligen en sträng och helig vrede till all synd, men, högtlovat vare försoningens råd! all denna vrede vände han på ende Sonen och utgöt den på honom, all syndens skuld och straff lade han på honom. »Herren kastade allas våra synder uppå honom; han (Sonen) blev sargad för våra överträdelser och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom» (Jes. 53). Vore jag icke iklädd hans rättfärdighet, så vore den minsta synd fördömlig; men det är för hans skull, som ingen fördömmelse är för dem, som äro i Kristus Jesus (Rom. 8:1).

Och när Gud på sina barn, med vilka han alltid är mest nogräknad, hemsöker synden, så sker det icke av vrede och icke till utkrävande av någon syndens skuld, utan av faderlig kärlek och till dödande av syndens rot och begärelser. Därför säger Herren själv om sin Son: »Om hans barn övergiva min lag och icke vandra i mina rätter, om de bryta mot mina stadgar och icke hålla mina bud, så skall jag väl hemsöka deras överträdelser med ris och deras missgärning med plågor, men min nåd skall jag icke taga ifrån honom och jag skall icke svika i trofasthet. Jag skall icke bryta mitt förbund, och vad mina läppar talat, skall jag icke förändra» m.m. (Ps. 89:31-36).

Den nåd, som Fadern lovat sin Son, var naturligtvis icke en nåd över honom själv, för hans person; ty någon sådan nåd behövde han icke - och en sådan nåd kunde icke sättas i fråga för det, att hans barn syndade - utan det var naturligtvis den nåd, som Sonen sökte och dyrt köpte, nämligen nåd för sina barn, sina troende. Därför förenades frågan om den nåd, som var Sonen lovad, med den om barnens syndande.

Men nu säger Herren här, att eftersom denna nåd var grundad på Sonen och honom lovad, så skulle den icke ryggas, när barnen syndade; ty om nåden ryggades eller förminskades genom deras synder, så »bröts förbundet», vilket just innehöll, att de skulle hava »en evig nåd» och sina synders förlåtelse, »utan lag», »utan förskyllan», endast genom Sonen.

Men Gud älskar och belönar ju likväl goda gärningar? Följer icke därav, att även min person har mer nåd och välbehag för Gud, den stund jag är mer from och verksam i det goda, än den stund jag faller och syndar? Svar: Visserligen har Gud behag till sina barns gärningar; men varför? - endast för personens skull, endast därför att personen är förut genom Kristus honom behaglig. Allt som icke är av tro, det är synd. Då nu personen först genom tron måste vara Gud behaglig, innan gärningarna kunna behaga honom, så följer ju, att icke dessa göra personen behaglig; utan den förut behagliga personen gör, att gärningarna behaga honom. Då man först håller denna punkt ren och skär, så nekas icke, att en troende kristens gärningar behaga Gud.

Allt, som de rättfärdiggjorda barnen göra i tron och kärleken, måste allt heta väl gjort, vare det än så ringa i sig självt; då däremot inga av de synder, som ännu vidlåda dem, bli dem tillräknade. Detta gör Kristi rättfärdighet, i vilken de äro klädda. Summa: barn i huset är du blott genom födelsen; det förblir du ock alla stunder, så länge du förblir i huset, evad du är frisk eller sjuk, sorgsen eller glad. Gud anser i sanning sina

barns försyndanden icke såsom skulder - ty all syndens skuld är lagd på ende Sonen - utan såsom sår, lyten och lidanden, såsom en öm moder anser sitt sjuka barns plågor och kvidande, vilket under tiden gör det lidande barnet till det ömmaste föremålet för hennes hjärta. Ja, synden är ock för de trogna själva icke en lust, utan ett lidande, det största lidande.

För de enfaldigas del må här ännu en liknelse göra allt detta åskådligt: Det var en stor konung i forntiden, som bland sina många trotjänare hade en, för vilken han hyste stor nåd, kärlek och förtroende, och vilken hade om hand en stor del av rikets medel. Men denne tjänare missbrukade så illa detta förtroende, att han förstörde det mesta av de honom anförtrodda medlen och kom därigenom i en skuld av tiotusende dukater. Avsatt från sitt ämbete, helt utarmad, sjuk och oförmögen till arbete, kunde han nu icke göra det ringaste till sin ofantliga skulds betalande. Vad skulle konungen här göra? Eftergiva skulden tillät alldeles icke rättvisan; ty det var icke konungens enskilda egendom, utan rikets.

Vad återstod annat, än att döma den brottslige skuldenären till livstidsfängelse, till straff för hans bedrägeri - så vida icke någon annan betalade hans skuld och friköpte honom? Vad hände? Konungens son, arvingen till riket, bevekt blott av sitt hjärtas egen ömhet och den brottsliges nöd, antog sig hans sak och betalade hela hans skuld samt betingade och förvärvade därmed konungens nåd för brottslingen. Konungen var nöjd, den dömde var fri. Glad och förundrad över denna stora oväntade nåd, avbad den benådade under tusende tårar sina brott - vilka likväl redan voro förlåtna - och hade nu för sina återstående dagar ingen högre önskan övrig än att något, om än så ringa, få bevisa sin räddare och sin konung någon tacksamhet. Men vad behövde denne, som hade många tusende tjänare?

Dock, en älskare av idoghet och god vilja samt för att tillfredsställa den tacksamme tjänarens önskan, lät han honom göra, vad han med sina svaga krafter förmådde, och gav honom en plats bland sina trogna tjänare. Hans plats eller sysselsättning blev nämligen att på sommaren plocka ogräs i konungens rika trädgård och på vintern göra tändstickor. Tänk nu, om denne tjänare en dag, då han plockat mycket ogräs eller gjort mer stickor, hade tänkt: Nu skall visst konungen benåda mig och skona mig för fängelset, då jag gjort så mycket. Vilken dårskap! Likasom han icke förut varit benådad genom konungasonens lösen! Likasom hans skuld ännu vore obetald och nu kunde betalas med några stickor! Likasom den store konungens nåd eller onåd berodde av några stickor! Men åter igen: tänk, om den benådade tjänaren en dag hade varit mer oförmögen och overksam och då tänkt: nu är visst konungen vred på mig, emedan jag i dag gjort så litet. Vilken dårskap! Likasom konungen hade efterskönt skulden och benådat honom för hans stickor! Likasom dessa spånor betydde mer, än den lösen, konungasonen erlagt, tio tusen dukater!

Visligast hade den benådade tjänaren gjort, om han varit helt nöjd med den stora lösen, konungasonen hade erlagt, och sedan trygg och viss på konungens oföränderliga nåd i all menlöshet arbetat på sina småsysslor, därunder sjungande i sin lilla fria koja denna enfaldiga visa:

Allt, vad jag göra kan, är stickor blott;
För dem har jag visst ej tillgiften fått.
Om flera eller färre jag skull göra,
Det lär ej min sak med kungen röra.
Ty att jag äger kungens höga nåd,
Det gjorde sonen på sin faders råd.
Han gjorde ock, att ringa stickegården
Behagar nu den högsta kung i världen;

Ty vill jag glatt arbeta till mitt slut,
Då nåden är allt lika var minut.
I barnafrihets äkta liv
Sig gläder frälsta trälen.
O vad för saligt tidsfördriv
För kroppen och för själen,
Att jag får tjäna kungen till mitt slut,
att nåden är allt lika var minut!

Tillämpningen är lätt att göra. Sedan Guds egen, enfödde, älsklige Son till våra synders försonande utgivit, icke silver eller guld, utan sitt eget dyra blod, vad betyda då våra arma besmittade och ringa gärningar för den store, helige Gudens ögon mer än spånor? Vad äro alla våra bättringstårar, böner och strider mot det onda, annat än att plocka ogräs - vilket vi likväl själva till en del planerat? Vad betyda ock alla våra synder emot det dyra försoningsblodet?

Utomdessa är förbundet redan slutet mellan Fadern och Sonen, synden redan borttagen. Vilken dårskap och hädelse att med våra arma tillgöranden vilja fullkomna den lösen, som Sonen redan erlagt! Skulle vi icke nu fast hellre låta det vara gjort och avgjort, först att våra personer nu, Gud vare lov, äro för evigt alla stunder för Gud behagliga blott genom Kristi oss tillräknade rättfärdighet, som ju är alla stunder lika fullkomlig, sedan att ock därför våra små, obetydliga gärningar, sådana som vår kallelse enkla verk, även äro behagliga för den store konungen, blott för det behag, han har till våra personer, som äro i hans Sons rättfärdighet täcka?

»Men denna lära förringar och försvagar ju läran om helgelsen?» torde någon frukta. Svar: Pröve människan sig själv! Vad verkar den hos dig? Du behöver icke mer för att pröva ditt själstillstånd, än blott eftersinna, vad denna lära verkar. Gör hon, att du tänker: Gott, gott, nåden övertäcker alla synder, då vill jag leva fritt efter mitt köttets begärelser, så märker du därav, att du är ingen kristen, utan en död skrymtare. En rätt kristen, som dagligen känner, vad synden vill säga, smälter vid denna nådefulla lära, får därav nytt liv och ny lust till det goda och utbrister hellre sålunda: Gode Gud, vad nåd! Hjälp mig allenast att i alla mina livsdagar leva dig desto mer trogen och lydig, efter du på en så fast grund byggt min salighet! - »Göra vi nu lagen om intet genom tron? Bort det; utan vi befästa lagen» (Rom. 3:31).

O, vilka goda kristna vi skulle bliva, om vi flitigt begagnade denna lära! T.ex. när vi försyndat oss av svaghet, av lättsinnighet, otålighet och vrede, att vi då, så snart samvetsstöten ville nedslå vår förtröstan, strax påminde oss den eviga nåden och sade: Ack ve, huru jag burit mig åt mot min hulde Fader! jag som ändå har en evig nåd genom Kristus, en alla stunder oföränderlig rättfärdighet och nåd! O, min trogne, evigt hulde Fader! Förlåt ditt arma barn, förlåt mig!

Ja, ack, jag vet, att du förlåter;
Men o, mitt hjärta i mig gråter,
Att jag så syndat emot dig,
Som dock är lika huld mot mig!

»Till frihet har Kristus frigjort oss; Stån därför fast och låten eder icke på nytt fångas under träldomsok. – I ären alldeles skilda från Kristus, I som genom lagen viljen rättfärdiggöras; I ären fallna ifrån nåden. – Litet surdeg syrar hela degen. I ären kallade till frihet, mina bröder; låten allenast icke friheten giva köttet tillfälle, utan genom kärleken tjäna den ene den andre» (Gal. 5: 1, 4, 9, 13).

* Den stötesten på berget Sion, varom skriften så ofta talar, är väl egentligen Kristus, hel och hållen, både till person och ämbeten; men vad juden och greken eller egenrättfärdigheten och människovisheten, i synnerhet och dödligast stöta sig på hos Kristus, är hans förhållande mot syndare, hans domar om synd och nåd. Se Luk. 15: 2 samt 28-30; Matt. 20: 10-12; 1 Kor. 1: 23 m.fl.

– C-O Rosenius

(Första årgången, år 1842)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com